

Tyskland sender synspunkter til topmøderne. Det er synspunkter, de sender. Det er ikke dik-tater. Det er jo ikke sådan, at de kan diktere top-mødet noget, men de har synspunkter, de gerne vil fremsætte. De vil selvfølgelig gerne prøve på at sætte en dagsorden og præge debatten og sætte skub i meningsudvekslingerne. Det er jo en henvendelse til os alle sammen, og dermed indgår det i vores drøftelser.

Jeg synes også, det er vigtigt at erindre sig den historiske baggrund for dette. Det er jo to gamle hovedfjender i Europas historie, som vælger at vise deres vilje til at skabe et tæt for-pligtende europæisk samarbejde, og det er en vigtig og en positiv side af det fransk-tyske samarbejde.

Når vi ser på de seneste fransk-tyske udspil, så må jeg også være nok så præcis i min karakteristik af det. Der var ingen nye udspil f.eks. på de institutionelle områder, der var heller ikke nye eller væsentlige ideer om fleksibilitet. På søjle 2 og 3 var der i virkeligheden tale om en gentagelse af meget velkendte tyske og franske synspunkter.

Det er også det, der fører til i konklusionerne, at Det Europæiske Råd alene indskrænker sig til at notere sig den tyske kanslers og den franske præsidents brev. Heroverfor står så, at Det Europæiske Råd konkluderer over for det irske formandskabs udspil, at det er det, der skal lægges til grund og vil udgøre et godt grundlag for det forestående arbejde. Der er stor forskel på, at man tonløst noterer sig det fransk-tyske udspil, og så den måde, man karakteriserer det irske formandskabs udspil på.

Om nationale parlamenter og deres fremtidi-gle rolle: Danmark er et af de lande, der går stærkest ind i denne diskussion. Vi finder, at der er god mening i at tildele de nationale parla-menter en større rolle – som minimum. At nationale parlamenter kan få en særlig rolle ved at være vogtere også over, at nærhedsprincippet respekteres. Dernæst at nationale parlamenter får en rolle at spille i forhold til øget anvendelse fra Kommissionens side af hvidbøger og grøn-bøger, således at man fra parlamenternes side kan ytre sig om sådanne større sammenhæn-gende politikudspil.

Vi har også hilst velkommen fra den danske regerings side, at man søger at styrke samarbejdet mellem Europaudvalgene i parlamenterne. Jeg ved godt, at vi har haft en diskussion om dette forhold i Europaudvalget ved flere lejlig-heder, men der skal ikke herske nogen tvivl om,

at Danmark i diskussionerne har støttet ideen om at give COSAC en større rolle.

Samlet set må jeg sige, at vort eget udspil repræsenterer et vidtgående udspil, og vi støtter andre lande i deres bestræbelser. Og vi gør det ud fra det grundsyn, at en større inddragelse af de nationale parlamenter vil være med til at give EU større troværdighed i forhold til EU's borgere. Det er grundsynet. Det er ikke alene et spørgsmål om institutionernes kamp. Det er et spørgsmål om at gøre EU-problemerne mere begribelige over for EU's borgere, især når det drejer sig om samarbejdet om retlige og indre anliggender.

Det er et synspunkt, som har stærk støtte fra fransk side, og jeg synes, det er et rigtigt syns-punkt, især når det f.eks. drejer sig om grænse-spørgsmål, asylspørgsmål, immigrationsanlig-gender, som er varme emner i den indenrigs-politiske debat i en lang række europæiske lan-de i øvrigt, ikke mindst i Frankrig, hvor et stærkt højreparti gør sig gældende med skarpe synspunkter på indvandring. Netop i denne situation synes jeg, det er rigtigt at give de nationale parlamenter mere indflydelse på den-ne side af EU's politik.

Og så om udvidelsen. Dublinkonklusionerne var positive. De knytter sig tæt til, hvad der blev vedtaget i Madrid. De bekræftede, at optagelesforhandlingerne starter seks måneder efter regeringskonferencen, og at ansøgerlandene optræder på lige fod. Samtidigheden – det for-hold, at der skal foreligge udtalelser fra Kom-missionen om samtlige ansøgerlande efter rege-ringskonferencens ophør – og at vi i det princi-pielle udgangspunkt skal forhandle på lige fod med samtlige ansøgerlande, anser jeg for at være noget fundamentalt.

Det er ikke EU – os, der er der – der lidt for-mynderisk skal vælge, hvilke lande vi vil for-handle med, og hvem der skal være medlem-mer. Det er ansøgerlandene selv, der skal have ret til ved forhandlingsbordet at slås for deres synspunkter og prøve på at dokumentere, at de er i stand til at leve op til de krav, som medlem-skab af EU nu engang stiller.

Kommissionen bekræftede på mødet, at de vil have landerapporterne færdige. De vil også have rapporten om udvidelsens konsekvenser for EU's politikker færdig, og endelig tilkende-gav Kommissionen – og det anser jeg for væsentligt – at den agter at styrke førtiltrædel-sesstrategien. Det har stærk støtte fra dansk side.